

**Приказка за сърничката със
сърцето на герой**

В една далечна гора, пълна с високи дървета и свежи поляни, живеела малка сърничка на име Лия. Тя била много мило и любопитно същество, но имала нещо, което я правело различна от останалите сърнички – тя не можела да тича толкова бързо, колкото другите. Лия имала по-късичко краче и понякога, когато се опитвала да бяга, се спъвала или забавяла.

Другите животни в гората много я харесвали, но често я

**виждали как остава назад,
когато всички се събирали на
игра или в бягство. Те се
забавлявали, скачали и
тичали из поляната, а Лия
оставала самотна в края.
Понякога, когато виждали, че
не може да се движи толкова
бързо, започвали да я закачат.
"О, Лия, пак остана назад!"
казвали някои. "Ти никога
няма да успееш да се справиш
като нас!" казвали други.**

**Лия много се натъжавала от
тези думи. Тя обичала гората,
обичала да бъде сред своите**

**приятели, но се чувствала
различна и не толкова важна.**

**Един ден, когато горските
животни се подготвяли за
голямо състезание, в което
всички трябвало да бягат до
далечната река, Лия не искала
да участва. "Какво значение
има дали ще участвам, ако не
мога да бягам като тях?",
мислела си тя. Но тогава,
добрата и мъдра сова Патия,
която живеела в най-голямото
дърво на гората, я видяла и
попитала:**

**— Защо изглеждаш тъжна,
Лия?**

**— Не искам да участвам в
състезанието — отговорила
сърничката, — защото не мога
да бягам бързо като
останалите. Няма смисъл да се
опитвам.**

**Патия се усмихнала и се
приближила към Лия:**

**— Лия, не всичко в живота е за
бързината. Няма значение
колко бързо бягаш, а колко
упорито се стараеш и какво
можеш да дадеш на другите.
Важното е, че ти имаш своето
специално място в гората.**

**Тези думи успокоили Лия, и тя
решила да се пробва. В деня на
състезанието всички животни
се събрали на старта. Лия
тръгнала с останалите, но не
могла да ги настигне. Бавно, но
сигурно, тя се движела напред.**

**Някъде по средата на пътя,
едно малко зайче се спънало в
храстите и се наранило.**

**Всички останали животни
бягали напред, без да го
забележат. Лия, обаче,
забелязала зайчето и веднага
спряла. Без да се замисли, тя го
взела на гърба си и го понесла
към безопасността. По пътя
Лия не бързала, но се движела
с увереност, че прави нещо
важно.**

**Когато стигнала до края на
пътя, всички вече били на**

**финала. Те я погледнали с
учудване. Лия не била първа,
но била помогнала на зайчето,
което благодарение на нея
било в безопасност.**

**Патия, която била накрая и
наблюдавала всичко, се
усмихнала.**

— Вижте, приятели!

**Истинската победа не е в това
да бъдеш най-бърз, а в това да
бъдеш смел, да помогнеш на
другите и да бъдеш готов да
правиш добро. Лия показала**

**на всички какво означава да
имаш голямо сърце и да се
грижиш за приятелите си.**

**От този ден нататък, всички
животни в гората започнали
да уважават и ценят Лия не
само заради нейния добър
характер, но и заради всичко,
което тя можела да направи
със своето сърце, а не само с
краката си. И тя разбрала, че
да бъдеш различен не
означава да бъдеш по-малко
важен. Всяко същество има**

**нещо специално, което го
прави уникално и ценно.**

**Поука: Всеки е ценен и важен,
независимо от това дали е
различен. Нашата стойност не
зависи от външните ни
качества, а от добротата и
помощта, която можем да
дадем на другите.**

Цветелина Начева